

let som hastesag, og under den påfølgende, kortvarige debat tog den franske repræsentant afstand fra det og forlod salen.

Forslaget vedtoges derefter samme dag med 62 stemmer for, ingen imod, medens 31 lande afholdt sig fra at stemme. Blandt de stater, der stemte for forslaget, var Finland, Island, Norge og Sverige samt af andre vesteuropæiske lande Østrig og Tyrkiet. Alle andre vesteuropæiske lande, deriblandt Danmark, samt USA, Canada og flertallet af de latinamerikanske lande undlod at stemme.

Principielle betragtninger om det uhenigtsmæssige i, at plenarforsamlingen umiddelbart behandler sager, der som den foreliggende var opstået på spontant grundlag, og vedtager en resolution på grundlag af et udkast, som delegationerne kun har kort tid til at overveje, blev i efterfølgende stemmeforklaringer af nogle lande præciseret som årsagen til, at de havde undladt at stemme. Desuden fandt disse lande, at resolutionsforslaget formelt og reelt hørte hjemme under Alger-debatten, som endnu ikke var begyndt i 1. komité, og ikke under kolonidebatten.

Da 1. komité havde optaget Alger-spørgsmålet til behandling, forelagde 33 afro-asiatiske lande et resolutionsudkast.

I dets indledning erindres der om generalforsamlingens resolution 1514 (XV), om kolonifrigørelsen og 1573 (XV), hvorved generalforsamlingen i 1960 anerkendte det algerske folks ret til selvbestemmelse og uafhængighed under respekt for Algers enhed og territoriale integritet, samt FNs ansvarlighed i dette spørgsmål. Der gives endvidere udtryk for bekymring over, at krigen i Alger er blevet fortsat, og det beklages, at forhandlingerne mellem de to parter i sagen — den franske regering og den provisoriske algerske regering — som begge har udtrykt deres beredvillighed til forhandlinger om en fredelig løsning, er blevet suspenderet. De to parter opfordres sluttelig til at genoptage forhandlingerne med henblik på en iværksættelse af det algerske folks ret til selvbestemmelse og uafhængighed under respekt for Algers enhed og territoriale integritet.

Der fremkom ikke ændringsforslag. Inden afstemningen foreslog den argentinske repræsentant særafstemning om den paragraf,

der indeholdt en beklagelse af suspensionen af forhandlingerne mellem den franske regering og den provisoriske algerske regering, men da en af forslagsstillerne henviste til, at ordvalget i denne resolution var nøje afvejet for at gøre den så moderat som muligt, og opfordrede den argentinske repræsentant til ikke at forstyrre ligevægten i resolutionen, blev forslaget trukket tilbage, og resolutionen blev ved afstemningen vedtaget med 61 stemmer for, ingen imod, medens 34 lande undlod at stemme. Blandt de lande, der stemte for, var de nordiske, medens Canada, De Forenede Stater og Storbritannien afstod. I plenarforsamlingen vedtoges resolutionen med 62 stemmer for, heriblandt de nordiske lande, ingen imod, og 38 lande afstod. Frankrig deltog ikke i behandlingen af spørgsmålet.

Debatten.

Bortset fra angreb af østlandene på Frankrig, som beskyldtes for at fortsætte en kolonikrig, for at udnytte Saharas naturrigdomme i monopolernes interesse og med bistand af de øvrige lande i NATO-blokken, og især USA, var debatten på grundlag af Alger-resolutionen ret moderat, og nogle lande gav udtryk for en behersket optimisme med hensyn til mulighederne for at opnå det, resolutionen tilsigtede. Det fremhævedes således, at princippet om selvbestemmelsesretten for Alger som grundlag for en løsning var godkendt af begge parter, og at general de Gaulle den 5. september havde erklæret, at Sahara var en del af Alger. Afbrydelsen af forhandlingerne mellem de to parter var sket, da FLN havde gjort yderligere forhandlinger afhængige af fransk anerkendelse af algersk suverænitæt i Sahara, medens Frankrig havde understreget, at selv om selvbestemmelsesprincippet gjaldt for Sahara, var det væsentlige at finde en udvej, hvorved Saharas ressourcer kunne udnyttes i alle interesserede parter interesse. En varig løsning måtte også betyde, at det europæiske mindretals interesser blev beskyttet.

En del af de lande, der afstod, således USA og latinamerikanske lande, meddelte i stemmeforklaringer, at de ikke kunne acceptere hele resolutionen, selv om de var tilhængere af forhandlingernes genoptagelse, og de anførte i denne forbindelse, at de ikke